

РЕШЕНИЕ

№ 7845

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 30.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **255** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба от Х. Р. Р., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], вх. Б, ет. 6, ап. 26, чрез адв. Я. С. с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 срещу Разпореждане № РВ-3-21-01015365/19.10.2021 г. на длъжностно лице по реда на чл. 114, ал. 4 КСО, с което е разпоредено на жалбоподателя да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения за временна неработоспособност (ПОВН), поради общо заболяване, изплатени му за времето от 09.07.2018 г. до 09.06.2019 г. в общ размер на 11 886,12 лв., потвърдено с Решение № 1040-21-1284/08.12.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и поради необоснованост. Посочва се, че потвърденото с решението разпореждане не било мотивирано съобразно изискванията на закона, което ограничавало правото на защита на жалбоподателя. Неясен бил и метода, по който е изчислен размера на паричното обезщетение, което подлежало на възстановяване. Не били посочени доказателствата, от които да се установи, че работодателят не е извършвал търговска дейност. Поддържа се, че административният орган е следвало да направи комплексна преценка на цялостната фактическа обстановка във връзка с издаденото предходно разпореждане, но такава не е била извършена. Сочи се, че противно на изложеното в

решението, жалбоподателят е извършвал трудова дейност. Органът не бил съобразил факта, че липсата или наличието на трудова дейност не е предпоставка за възникване на трудово правоотношение, както и не е изискване за ефективно престирание на работна сила. Органът не е изяснил всички релевантни факти и обстоятелства, като не е установил дали през посочения период жалбоподателя действително е осъществявал трудова дейност. Иска се отмяна на обжалваното решение и се претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител адв. Л. поддържа жалбата. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ – С.-град, се представява от юрк. Б., която моли за отхвърляне на жалбата. Представя писмени бележки по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София град, намира, че жалбата е процесуално допустима, депозирана от легитимирано лице с правен интерес и срещу подлежащ на съдебен контрол акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При извършената проверка е установено, че от „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД, ЕИК[ЕИК] удостоверения - приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) с данни относно правото на парично обезщетение. Периодите на временна неработоспособност, определени с болничните листове са от 09.07.2018 г. до 07.08.2018 г. вкл., от 08.08.2018 г. до 06.09.2018 г. вкл., от 07.09.2018 г. до 06.10.2018 г. вкл., от 07.10.2018 г. до 05.11.2018 г., от 12.03.2019 г. до 10.04.2019 г., от 11.04.2019 г. до 10.05.2019 г. и от 11.05.2019 г. до 09.06.2019 г. вкл.

По подадените от дружеството данни, на лицето е изплатено парично обезщетение за 137 работни дни в общ размер на 11 886,12 лв.

При осъществен последващ контрол на „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД, ЕИК[ЕИК] относно спазването на осигурителното законодателство от контролен орган на ТП на НОИ – С. град и приключила проверка от страна на Националната агенция за приходите /НАП/, са установени относимите обстоятелства, обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00821414\08.10.2020 г., съдържащ резултатите от проверката. Установило се, по данни от Търговския регистър, че дружеството „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД е регистрирано на 21.10.2009 г. с адрес на седалището в [населено място], район В.,[жк][жилищен адрес] с едноличен собственик и управител Х. Р. Р.. Считано от 15.10.2018 г. дружеството е преобразувано в дружество с ограничена отговорност със съдружници Х. Р. Р., ЕГН [ЕГН] и Е. Е. Н., ЕГН [ЕГН] и адрес на седалището – [населено място],[жк], [жилищен адрес]. От 02.01.2019 г. едноличен собственик и управител на дружеството е Е. Е. Н., ЕГН [ЕГН].

С писмо вх. № 1042-21-10#19/17.03.2020 г. на ТД на НАП – С. офис М., ТП на НОИ С. – град е уведомено за извършена проверка на дружество „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД и установените при проверката факти и обстоятелства. Установено е, че последната подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО е за финансовата 2018 г. Дружеството е имало два броя електронни касови апарати с фискална памет с дистанционна връзка към НАП: с рег. № 3993113 в [населено място],[жк], [жилищен адрес] – без стационарен обект, като сумарния оборот, наличен във ФП е в размер на 3171,00 лв. и с рег. № 3693137 в [населено място],[жк], [жилищен адрес] – офис, като

сумарния оборот, наличен във ФП е в размер на 1600,00 лв. Информацията по чл. 5, ал. 4 от КСО е подавана по интернет с КЕП, първоначално с автор Х. Р. Р. , а след 15.01.2019 г. от Е. Е. Н.. Към момента на проверката за дружеството има данни за налични данъчно-осигурителни задължения. Констатирано е, че отчетените в годишната данъчна декларация за 2018 г. приходи са в размер на 17 749,31 лв., а разходите, в т. ч. за работна заплата, в пъти превишават декларираните приходи. Видно от публикувания за 2018 г. годишен финансов отчет в Търговски регистър, дружеството е отчетело разходи за суровини и материали само в размер на 2 000,00 лв., както и за външни услуги за 6 000,00 лв., което също не кореспондира с декларирания предмет на дейност – строителна и ремонтна дейност, в т. ч. с несъразмерността на отчетените разходи за персонала и осигурителните вноски, начислени върху работните заплати. Съгласно данните в Информационната система на НОИ, от осигурителя са подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови договори с 14 лица, като към момента на проверката всички трудови договори са били прекратени.

В Регистър на осигурените лица се визуализират подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от м. 01.2016 г. до м.09.2019 г. чрез „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД. Подаваните данни за Х. Р. Р. са с код за вид осигурен „01” и „10”, като считано от м. 11.2017 г. до момента на проверката е установено, че са същия няма данни за внесени осигурителни вноски.

В хода на извършваната проверка, на основание чл. 44 – 46 от КСО във вр. с чл. 108, ал. 2 от КСО за лицата, за които има подадени уведомления от проверяваното дружество за сключени и/или прекратени трудови договори и подадени данни по реда на чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО, са изпратени писма за събиране на сведения и пояснения с цел изясняване на фактичката обстановка относно упражняваната от тях трудова дейност в „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД. Издадени са задължителни предписания № ЗД-1-21-00724612\21.02.2020 г. на контролния орган до Х. Р. Р. за предоставяне на документи и данни относно изясняването на относими обстоятелства, свързани с трудовата му дейност в проверявания осигурител - „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД, същите са изпратени чрез лицензиран пощенски оператор, като писмото се е върнало в цялост на 14.04.2020 г. с отметка на обратна разписка „непотърсено”.

Изпратени са задължителни предписания за представяне на необходимите документи, за извършване на ревизия по разходите на ДОО и за установяване на контакт с Е. Е. Н. до адреса на седалището на дружеството и до личния адрес на управителя. Писмото до адреса на седалището, който е и личен адрес на Е. Е. Н. е върнато с вписан гриф на обратна разписка „непотърсено”. Извършено е посещение на адреса на седалището – [населено място],[жк], [жилищен адрес] от контролните органи при ТП на НОИ - С. град, удостоверено с протокол № ПТ-5-21-00788117\24.07.2020 г. На адреса не са открити управител или упълномощено от него лице, лице за контакт или представител на проверявания осигурител. Липсват указателни табели или други писмени означения за търсеното дружество и не е наличен офис. Контакт с управителя и/или упълномощено лице, което да представлява дружеството не е осъществен.

При извършена справка в информационната система на НОИ, е установено, че представлявания дружеството Е. Е. Н. няма декларирано начало на дейност и осигуряване в качеството му на управител на „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД. За същия, чрез трети дружества, в качеството му на лице, полагащо труд, с код за вид осигурен

„01”, се визуализират подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО на минималните осигурителни прагове на длъжностите „обслужващ магазин”, „общ работник”, „общ работник строителство на сгради”, „опаковач” и „продавач-консултант”.

Изпратено е писмо с изх. № 1042-21-10#24/24.07.2020 г. до СДВР с искане за съдействие за установяване на контакт с Е. Е. Н.. С писмо с вх. № 1042-21-10#25/30.09.2020 г. от 09 РУ – СДВР са изпратили докладна записка, в която са описани предприетите действия за установяване на контакт с лицето, но такъв не е бил осъществен.

Въз основа на събраните доказателства и установените при проверката на „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД факти и обстоятелства, обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00821414\08.10.2020 г., извършената проверка от компетентната ТД на НАП и предоставените сведения в хода на същата от лицата по реда на чл.44-46 от АПК и предвид установената липса на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството и съответно – липсата на доказателства за упражняване на трудова дейност от лицата, за които в регистъра на трудовите договори и регистъра на осигурените лица има подадени данни по електронен път с КЕП, обосновавано е прието, че за тези лица не е възникнало осигурително правоотношение, като декларираните данни по чл.5, ал.4 от КСО не съответстват на действителната фактическа обстановка. В тази връзка, на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО на дружеството „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00821807\08.10.2020 г. от контролен орган за подаване на декларация обр.1, с код „заличаване“ на подадените от данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за тринадесет лица, вкл. за Х. Р. Р. с вид осигурен „10“ за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. и с вид осигурен „01“ за периода от 15.01.2019 г. до 31.07.2019 г. Задължителните предписания са изпратени до [населено място],[жк], [жилищен адрес] /адрес на седалище на дружеството и настоящ и постоянен адрес на управителя на дружеството/ - върнати на 11.11.2020 г. с гриф „непотърсена“, съгласно отбелязването, направено в обратна разписка от 22.10.2020 г., поради което същите са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО чрез поставяне на съобщение на табло в сградата на ТП на НОИ – С.-град и са влезли в сила на 09.12.2020 г.

Поради неизпълнение на задължителните предписания, на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и за самоосигуряващите се лица /в сила от 03.01.2020 г./, данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, подадени от името на „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД за посочения период, през който дружеството не е извършвало дейност, са заличени служебно.

Установеното след изплащането на паричните обезщетения поради временна неработоспособност обстоятелство, че Х. Р. Р. е нямал качество на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД и не е отговарял на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал. 1 от КСО, обосновава регламентираното в чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО задължение да възстанови неоснователно изплатените му парични обезщетения.

Предвид заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на Х. Р. Р., подадени чрез „РИ КОРЕКТ ГРУП” ЕООД за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. и с вид осигурен „01“ за периода от 15.01.2019 г. до 31.07.2019 г. вкл. и на основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено

Разпореждане № РВ-3-21-01015365/19.10.2021 на длъжностното лице по реда на чл. 114, ал. 3 от КСО за възстановяване на неоснователно изплатените суми.

Х. Р. обжалвал разпореждането по административен ред. Административният орган, с оглед на установеното след извършените проверки, е приел, че не са налице данни жалбоподателя да е упражнявал трудова дейност, понеже е установена липса на доказателства за извършвана търговска дейност от „РИ КОРЕКТ ГРУП“ ЕООД, респективно - не е имало необходимост от наемане на лица, които да упражняват дейност по трудови правоотношения. Прието е, че в следствие на извършен последващ контрол по разходите на ДОО на осигурителя „РИ КОРЕКТ ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], подавал данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за лицето, чийто резултат са довели до извода, че същия не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и в тази връзка не отговаря на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал. 1 от КСО за изплащане на парично обезщетение, като неоснователно подадените данни за осигурителен стаж и доход за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. вкл. и за периода от 15.01.2019 г. до 31.07.2019 г. са служебно заличени. Установено е, че Х. Р. Р. не е бил осигурено лице по правоотношението си с „РИ КОРЕКТ ГРУП“ ЕООД и данните в Р. за периода от месец 01.2018 г. до месец 07.2019 г. вкл. са заличени, е изпълнена хипотезата на чл.114, ал. 2, т. 2 от КСО.

С оглед на горното жалбата на Х. Р. била отхвърлена, а оспореното Разпореждане № РВ-3-21-01015365/19.10.2021 г. на длъжностно лице по реда на чл. 114, ал. 4 КСО за възстановяване на неоснователно изплатените суми, потвърдено с Решение № 1040-21-1284/08.12.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлена жалба Вх. № 1012-21-1727/15.11.2021 г.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО – директорът на ТП на НОИ-С. град, в рамките на неговата материална, териториална и времева компетентност. При издаването му не се констатират допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му. Спазено е изискването за форма с оглед разпоредбите на чл. 117, ал. 3 и ал. 5 КСО вр. чл. 59 АПК, като решаващият орган е изложил подробни мотиви, обосноваващи изводите му за неоснователност на подадената пред него жалба. Потвърденото с решението на директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган в съответствие с чл.114, ал. 3 от КСО – „за ръководител на контрола по разходите на ДОО“ – съгласно Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. /л. 159/.

В хода на административното производство не са допуснати съществени

нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, като е събрал всички относими доказателства. Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ, във връзка с възложените им дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на осъществяването на общественото осигуряване. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания съгласно чл. 37, ал. 1 и чл. 38, ал. 1 от Инструкция № 1 от 3.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт), издаден в резултат на проверката. В тази връзка неоснователно се явява възражението на жалбоподателя за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, поради неуведомяването му и неучастието му в производството по издаване на оспорените актове.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно плащане.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е получил парично обезщетение за временна неработоспособност за периодите от 09.07.2018 г. до 07.08.2018 г. вкл., от 08.08.2018 г. до 06.09.2018 г. вкл., от 07.09.2018 г. до 06.10.2018 г. вкл., от 07.10.2018 г. до 05.11.2018 г., от 12.03.2019 г. до 10.04.2019 г., от 11.04.2019 г. до 10.05.2019 г. и от 11.05.2019 г. до 09.06.2019 г. 08.10.2018 г. до 06.12.2020 г. в размер на 11 886,12 лв.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Видно от цитираната разпоредба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на

задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“. Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква в деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Следователно лицето следва да докаже, че реално е осъществявало трудова дейност в рамките на това правоотношение (Решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.). Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице (в този смисъл е и изложеното в мотивите на Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г.)

Такъв не се доказва от жалбоподателя, в т.ч. възражението че правоизключващите предпоставки, обуславящи липсата на качеството му на „осигурено лице“ и съответно на лице имащо право на парични обезщетения не били доказани от административните органи, не кореспондират нито с събраните и неоспорени по делото доказателства, налични в приетата административна преписка, нито със събраните в съдебното производство документи.

Органът по осигуряването е мотивирал по същество извод, че жалбоподателят не е бил осигурено лице, тъй като не е извършвал трудова дейност, а осигурителят по същество не е осъществявал икономическа дейност. Съдът приема тази теза за обоснована и кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

За осигурителя не са установени доказателства за извършвана стопанска дейност като цяло, както и за извършвана от жалбоподателя трудова дейност в частност. Наличието на валидно сключен трудов договор, както и изпращане на уведомление по чл. 62, ал. 3 КТ не е достатъчно условие, за да се приеме за безспорно установено наличието на действително извършвана трудова дейност, респ. за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр. - Решение № 5219/23.04.2021 г. на ВАС, по адм. д. № 24982/2021 г., Решение № 4246/01.04.2021 г. на ВАС, по адм. д. № 9292/2020 г., Решение № 4718/14.04.2021 г. на ВАС, по адм. д. № 924/2021 г., Решение № 14866 от 2.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 11209/2020 г., Решение № 14917 от 2.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9471/2020 г., Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681/2015г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д.№ 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм.д.№ 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д.№ 9940/2014 г. и др. Следва да се посочи, че невнасянето на осигурителните вноски от страна на осигурителя не може да се тълкува във вреда на осигуреното лице, тъй като законът изисква алтернативно те да са реално внесени или да са дължими. В тази връзка, отговорността на жалбоподателя за връщане на неоснователно

получено парично обезщетение не е ангажирана заради това, че вноските не са внесени от осигурителя, а за това, че жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, за която да подлежи на задължително осигуряване за съответния риск.

Констатациите при извършената проверка не позволяват да се направи извод за извършвана от жалбоподателя трудова дейност. Съдът намира за недоказано извършването на трудова дейност от страна на жалбоподателя, за която да е подлежал на задължително осигуряване за съответния социален риск. Обоснован и мотивиран е извода на административния орган в тази насока, като същият е мотивиран с конкретни констатирани и безспорно установени факти и обстоятелства – видно от писмо вх. № 1042-21-10#19/17.03.2020 г. на ТД на НАП С., последната подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО е за финансовата 2018 година; дружеството е имало два броя електронни касови апарати с фискална памет с дистанционна връзка с НАП. Сумарния оборот, наличен във ФП е в размер на 1600,00 лв.; информацията по чл. 5, ал. 4 КСО е била подавана по интернет с КЕП, първоначално с автор Х. Р. Р., а след 15.01.2019 г. от Е. Е. Н.; към момента на проверката за дружеството имало данни за налични данъчни и осигурителни задължения; отчетените в ГДД за 2018 г. приходи са в размер на 17 749,31 лв., а разходите, в т.ч. за работна заплата, в пъти превишавали декларираните приходи; видно от ГДД дружеството е отчело разходи за суровини и материали в размер на 2 000 лв., както и за външни услуги за 6 000 лв., което не кореспондираше с декларирания предмет на дейност – строителна и ремонтна дейност.

Цялостният анализ на събраните по делото доказателства и установените факти и обстоятелства не позволяват да се приеме, че жалбоподателят действително е извършвал трудова дейност.

При условие, че са събрани доказателства, че са налице отрицателните предпоставки за отпускане на ПОВН на жалбоподателя и предвид факта, че е събрана необходимата информация, даваща основание да се стигне до извода, че лицето не е полагало труд в търговското дружество, обстоятелство което не беше опровергано от същата с никакви годни и относими доказателства, което изключва качеството му на осигурено лице, имащо право да получи парично обезщетение за временна неработоспособност, то целта на закона, а именно възстановяването на неоснователно изплатената сума от лицето е налице. В този смисъл правомощието за издаване на обжалваното разпореждане е използвано изцяло в съзвучие с целта на закона и прогласяването му като неправилно на това основание не може да бъде направено.

В заключение, разпоредбата на чл.114, ал. 2 от КСО гласи, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т.2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането на обезщетенията са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

При така изяснената фактическа обстановка и правна страна на спора съдът прави извод, че обжалваното разпореждане, предмет на спора, потвърдено с Решение на Директора на ТП на НОИ С. - град е правилно, обосновано и законосъобразно, постановено при спазване на материалния закон и не страда от пороци, обосноваващи неговата отмяна. Същото следва да се остави в сила, а жалбата като неоснователна-да се остави без уважение.

С оглед констатираната неоснователност на жалбата, на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Р. Р., ЕГН: [ЕГН], срещу Разпореждане № РВ-3-21-01015365/19.10.2021 г. на длъжностно лице по реда на чл. 114, ал. 4 КСО за възстановяване на неоснователно изплатените суми, потвърдено с Решение № 1040-21-1284/08.12.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА Х. Р. Р., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ - С. град, сума в размер на 100 лв., представляваща направени по делото съдебно-деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може са се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок пред Върховния Административен съд.

СЪДИЯ: